

GOLGOTA

A Golgothára ráborult a csend
Kitobzódott a gyilkos szenvedély
Mely átszegezte Krisztus drága testét.
A tömeglárma megszűnt - elpihent.

És elmúlt a perc a nagy némaságban
És úgy érződött a keresztt előtt
Hogy leroskadtak, kifáradva ottan
A történelmet mozgató erők.
A Krisztus meghalt, s a perc nem tudta még
Hogy tragédia ért-e ott csak véget,
Vagy bölcsője a csend egy most induló
Történelem, Krisztus nevétől hangzó
Beláthatatlan messzi idejének.

Fent, kereszten folyt a drága vér,
A keresztt alatt sírt, sírt Mária
És vele együtt sírt János a tanítvány
Ahogy Ő mondta nemrég előbb:
Anya és Fia.

Messze nyugatra egyre közelebb jött
A világ legsötétebb éjszakája,
Takarva mindent sűrű harmatkönnyes
Krisztust gyászoló, mély gyászfátyolába.

És aztán mentek már hazafelé
A keresztt alól a síró gyászolók,
Ment János is: a történelem indult,
Egy új kor fénye messze lobogott.
A Golgothára némán visszanéztek
Nem volt már rajta élet semmi se.
A test halott volt ... De János hű szívében
Már született a szent örök Ige.